

ПОЗОРИШНЕ НОВИНЕ

www.narodnopozeriste.rs

Издаје Народно позориште у Београду

ПРЕМИЈЕРНА ОБНОВА, ЛУБИЛЕЈИ, ГОСТОВАЊА, КОНЦЕРТИ...

Узбудљиво на крају године

На самом крају године Народно позориште својој публици поклања премијерну обнову опере Рихарда Штрауса „Саломе“ (вечерас, 27. децембра у 19.30) и значајне јубилеје: култни балет „Ко то тамо пева“ је 23. децембра, на свој 10. рођендан, одигран 150. пут, следеће вечери је опера „Мадам Батерфлај“ прославила 30 година од премијере, а 20. децембра је првакиња Оперe Наташа Јовић Тривић обележила две деценије уметничког рада улогом Ацучене у Вердијевом „Трубадуру“ (више на странама 4 и 5). Две драмске представе су имале прославе у истом дану: 25. децембра је на Сцени „Раша Плаовић“ комедија Владимира и Олега Пресњакова „Играјући жртву“ у режији Николе Завишића изведена 50. пут, а на Вели-

кој сцени је Стеријин „Кир Јања“ у режији Егона Савина прославио свој 22. рођендан.

Нешто раније, 12. децембра, оперска публика је уживала и у солистичком концерту Сузане Шувачковић Савић, под називом „Пучинију у част“. Под диригентском палицом гошће из Италије Ђане Фрате, наша примадона је са гостима, познатим италијанским тенором Ђорђом Кашаријем и мецо-

сопраном Наташом Јовић Тривић, а у режији Ане Григоровић, певала одабрани репертоар маестралног италијанског композитора.

Солисткиња Балета Бојана Жегарац Кнежевић је, уз партнера Јовицу Бегојева, 18. децембра први пут наступила у улози индијске плесачице Никије, главне јунакиње Минкусове „Бајадере“.

Крај 2014. године обележила је и интензивна сарадња са колегама

из Румуније. Најпре је, да подсетимо, 2. новембра ансамбл Оперe веома успешно извео Вагнеровог „Летећег Холанђанина“ на сцени Румунске националне опере из Темишвара, а 27. новембра је Брехтова „Мајка Храброст“ учествовала на међународном фестивалу у Арад. Ансамбл темишварске Оперe је у узвратној посети 6. децембра београдској публици приредио изванредну Пучинијеву „Турандог“ под управом маистра Дејвида Крешенција из Италије, са Драганом Радаковић у насловној улози. Назад, солисти и Оркестар Оперe су под управом Дејана Савића, 14. децембра у Крајови приредили Концерт у част Пучинија, поводом 90 година од смрти овог великог италијанског композитора, а у оквиру Међународног музичког фестивала „Крајова музикале“.

Р. П. Н.

Традиционални

НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ

Уторак, 13. јануар 2014. у 20 сати
Велика сцена

ПОЗОРИШНЕ
НОВИНЕ

Вечерње
НОВОСТИ

ПОПУСТ

ПРИ КУПОВИНИ КАРТЕ

20%

YUGOROSGAZ

ГОСТИ У „ЛАБУДОВОМ ЈЕЗЕРУ“

Звезде руског балета, прваци Болшој театра из Москве Марија Алаш, као Одега и Одилија, и Александар Волчков као принц Зигфрид, гостовали су 9. децембра у „Лабудовом језеру“. Представа у којој наступају целокупни ансамбл Балета и Оркестар Народног позоришта, под диригентском управом Ане Зоране Брајовић, играна је у Великој дворани Сава центра. Пет дана пре тога, 4. децембра, у истој представи је, на Великој сцени Народног позоришта, такође у улогама Одеге и Одилије, гостовала и солисткиња Краљевског балета Фландрије из Антверпена, Марија Селетскаја. Партнер јој је био Јовица Бегојевић.

М. Б.

ЈУБИЛАРНИ „ПОКОЈНИК“

Последњи Нушићев комад, написан 1937, „Покојник“, у режији и адаптацији Егона Савина, биће, изведен јубиларни 50 пут, у петак 9. јануара на Великој сцени. У горкој причи о савезу криминала, људи лаког морала, похлепних „стубова друштва“ са представницима државе, играју Небојша Кундачина, Дарко Томовић, Предраг Ејдус, Бранко Јеринић, Бојан Кривокапић, Александар Ђурица, Љубомир Бандовић, Милош Ђорђевић, Борис Пинговић, Радван Миљанић, Наташа Нинковић, Зоран Ћосић, Анђелка Ристић и Ивана Шћепановић.

М. Б.

САВИЋ У КОРЕЈИ

Маестро Дејан Савић је почетком децембра боравио у Бусану, другом граду по величини у Републици Кореји, где је дириговао три представе Пучинијеве „Тоске“ у увек пуној оперској дворани Културног центра, која прима преко хиљаду и по посетилаца. Организатор пројекта, угледна корејска фондација СолОпера, окупила је Оперски хор „Ла Скала“ из Сеула, Градски симфонијски оркестар и италијанске и домаће солисте, а после изузетног успеха који су ова извођења постигла, упутила је Савићу позиве за нова гостовања. Једној од представа је присуствовао и амбасадор Републике Србије, Зоран Казазовић. Сусрет са њим Савић је искористио да, у својству в.д. управника Народног позоришта, поразговара о могућностима учешћа нашег националног театра у сарадњи двеју земаља у области културе, као што је то већ раније учинио у сусрету са новим амбасадором Републике Кореје у Србији, Ли Де Хуом.

Р. П. Н.

ТРУБЕ ПОД ЈЕЛКОМ

Новогодишњи концерт камерног ансамбла „Belgrade Brass Quintet“ који чине Срђан Ђаковић и Јован Савић (трубе), Милан Роксандић (хорна), Филип Ракић (тромбон) и Милош Будимиров (туба), под насловном „Трубе под јелком“, биће одржан у недељу 28. децембра на Сцени „Раша Плаовић“. У богатом и разноврсном програму су композиције Парсела, Хендла, Евалда, Бернштајна, Елингтона, Жобима...

Р. П. Н.

ПОЧЕЛЕ ПРОБЕ ПРЕДСТАВЕ „ЧУДО У ШАРГАНУ“

Нова глумачка репрезентација

После „Путујућег позоришта Шопаловић“ и „Хасанганице“ у Народном позоришту нас очекује премијера још једне драме једног од најзначајнијих српских драмских писаца, Љубомира Симовића – „Чудо у Шаргану“. Премијера је најављена за 20. фебруар на Великој сцени, редитељ је Егон Савин, а у подели су Душанка Стојановић Глид (Иконија), Наташа Нинковић (Госпава), Хана Селимовић (Цмиља),

презентацији, али она је сасвим другачије врсте, јер се ради о глумцима другачијег идентитета и квалитета. Самим тим, поређења која су почела са репрезентативношћу једне и друге поделе практично престају, јер се овде, сада, отварају неке потпуно другачије, нове могућности, а то је нешто што мене посебно занима“, рекао је Симовић.

Савин, који је ту драму први пут режирао 1992. у Српском народном позоришту у Новом Саду, рекао је да му је веома драго што

мртвих војника који играју уз ‘Let the Sunshine in’ у трубачкој обради. То је било веома узбудљиво, јер су људи, на неки начин, препознали управо тај налог времена и непосредни живот који је толико важан у живом позоришту“, подсетио је Савин и додао да је Симовић написао савремени комад у којем постоји, како је нагласио, тај такозвани шекспировски приступ теми.

Према његовим речима, суштина приче је заснована на патњи, људској несрећи и ранама ко-

је производе ту несрећу. „Живот није конципиран да буде срећан. Живот је, у суштини, по себи, низ неких несрећа које долазе саме и велики број несрећа које ми сами изазивамо, својим животом, понашањем, односом према себи, односно према другима. Овде је несрећа толико истинито, дубоко и тачно усађена у оно што се

Иван Босилчић (Анђелко), Александар Ђурица (Миле), Небојша Кундачина (Ставра), Предраг Ејдус (Просјак), Бранко Видаковић (Скитница), Слобода Мићаловић (Јагода), Борис Пинговић (Вилотијевић), Бојан Кривокапић (Иследник), Александар Срећковић (Манојло) и Никола Вујовић (Танаско).

Пре почетка прве читаће пробе, одржане 11. децембра, уметничку и сарадничку екипу представе поздравили су в.д. управника Народног позоришта Дејан Савић и в.д. директора Дrame Жељко Хубач који је, између осталог, напоменуо, да је „Чудо у Шаргану“ први репертоарски потез новог руководства дирекције Дrame Народног позоришта.

Присутнима се обратио и господин Симовић, који је казао како га је веома обрадовала вест да ће се у Националном театру, по први пут, играти ова драма коју је написао пре четири деценије. „Такође, веома сам се обрадовао и када сам видео поделу, јер као што знате, од ње све зависи. Овај комад је произведен 1975. године у Атељеу 212, у режији Мире Траиловић и са поделом која је, с пуним правом, названа глумачка репрезентација. Овде се, такође, ради о још једној глумачкој ре-

На питање Предрага Ејдуса да ли је киша у Симовићевом комаду метафора потопа, редитељ Савин је одговорио да она за њега представља „поетску метафору свеопштег безнађа“.

за добрим глумачким саставом започиње рад на новој представи и истакао да га је посебно обрадовало присуство Љубомира Симовића кога је назвао најзначајнијим српским драмским писцем. „Када поново радим неки комад, ја га обично или препишем од самога себе или направим потпуно нову и другачију представу. Овога пута, то ће бити нека комбинација тога. Зашто? Зато што у позоришту постоји нешто што је веома важно, а зове се налог времена. Представа коју је Мира Траиловић радила у позоришту, било је политичко позориште ‘rag excellence’. Она је направила праву малу револуцију, јер смо, по први пут, видели критички однос према ономе што се зове политичка власт. Када сам 1992. године радио ‘Чудо у Шаргану’ у Новом Саду, чули су се топови од Вуковара и Илока. Представа смо завршили колом

зове непосредна животна истина, а аутентичност, која је готово доведена до фактографије, парадоксално је упакована у један поетски метафорички језик. То је, заиста, шекспировски поступак. Не знам за случај да је још неки писац уопште посезао за том врстом и литерарног и сценског проседеа“, оценио је Савин који је и аутор адаптације „Чуда у Шаргану“.

Његова редитељска концепција, како је најавио, биће усмерена на то да се тим комадом „одговори на овај налог времена“.

„Дакле, у Атељеу смо имали политички театар, ја сам у Новом Саду поставио антиратни комад, а сада смо дужни да урадимо један ‘Шарган’ социјалног безнађа. Зашто? Зато што живимо у времену социјалног безнађа где то више није само питање правде и неправде, већ једног одлучног призивања велике несреће. Ово социјално безнађе, заправо, има за циљ да поново призове неки велики рат и велику револуцију. То је мој утисак који бих желео да пренесем овом представом“, открио је Савин и указао да ће политика у овој поставци бити само повод за комичке детаље у представи.

■ Микојан Безбрадица ■

ТРИ ПИТАЊА ЗА | СНЕЖАНУ САВИЧИЋ СЕКУЛИЋ

Вера, труд и рад се исплате

Првакиња Опере Народног позоришта у Београду, сопран Снежана Савичић Секулић, премијерно је наступила у Вердијевој опери „Травијата“ која је под диригентском управом Зорице Митев Војновић изведена 29. новембра на Великој сцени. У овом бисеру оперске уметности, у којем је славни италијански композитор дао музички портрет једноставне и трагичне људске драме са артизмом који и данас одушевљава својом креативном снагом, наша саговорница се представила у лику париске куртизане Виолете Валери, која се сматра једном од најпопуларнијих и најатрактивнијих улога у свету опере. Њен наступ, у којем је веома успешно савладала све музичке и сценске захтевности ове популарне опере, публика је на крају представе поздравила вишеминутичним овацијама и узвицима „браво“.

Прве реакције, не само гледалаца, већ и критичара, биле су веома упечатљиве, а многи су сагласни да Вам је ово животна улога. Какви су Ваши утисци?

Драго ми је да су реакције, пре свега публике, биле тако бурне и да је дуг аплауз био најлепша награда за сав труд и емоције које сам доживела на представи, у препуном позоришту. Волела бих да је свака представа тако посећена, јер се та енергија и сва срца која куцају у истом тренутку, истински осећају тако снажно. Имала сам подршку бивших Виолета Валери, које су ми пожелеле срећу и како се то каже, „држале палчеве“. Наравно, критичари и колеге су нам, такође, важни. Коментари су били прелепи. Неке планирам да запишем, да их прочитам када ми зафали самопоуздања. Мало се шалим, наравно. Много ми је значило да чујем то да сам верно тумачила лик Виолете Валери. Пред сам почетак представе сам осећала велико узбуђење. Верујем да ће Дирекција Опере на репертоар што чешће стављати „Травијату“, јер публика воли ово дело. Такав утисак сам стекла и сама га доживела те вече-

ри. После представе сам се осећала дивно и захваљујем свим учесницима, јер су томе допринели.

Добро васпитање, одговорност, дисциплина, рад, таленат, уз мало среће наравно, јесу предуслови сваког успеха.

Верди од Виолете захтева много: колоратуру у првом, лирску топлину у другом, дубоку драму у трећем и потресно умирање у четвртном чину. Од париске куртизане, уздигао ју је до хероине. Створио је нежно, чисто биће, које воли, пати и страда. По чему Ви ову улогу издвајате од свих које сте певали током досадашње успешне каријере?

Верди је овом улогом поставио изузетно високе захтеве за сопрану. Ако говоримо о самим вокалним захтевима, они су огромни. Морају се отпевати многи наслови и стећи одређено искуство. Нисам се раније усуђивала да је певам због бојазни да нећу успети да донесем и проживим њен лик, а да при том емотивно останем прибрана и да изнесем представу до краја. На првим пробама бих чим почнем да певам други чин, заплакала, јер сам у мисли-

ма већ на крају представе... То је, једноставно тако. Потресна и тешка драма, која, ако верујете у то што говорите, односно певате – покрене у вама сваки атом вашег бића. Сада, када сам својој првој Виолети Валери удахнула живот, верујем да ће следећи пут бити лакше. Осећам то. Певача никада не vara интуиција, савршено добро зна да ли је то улога за коју је сазрео – у сваком смислу, и вокалном и емотивном. Ја бих у овом тренутку могла да отпевам многе улоге ако говоримо о нотном тексту, али то није довољно да би се рекло како испуњавам услове да је певам и на сцени. Зато постоје фахови и физиологија гласа. Врни певачи ће знати о чему говорим. Са једном Вердијевој јунакињом сам и дебитовала на сцени Народног позоришта, би-

ла је то Ђилда у „Риголету“. Дошло је време за још једну, зрелију, захтевнију – „Травијату“.

Нисте се остварили само на сцени, већ и на приватном плану где сте срећна мајка и супруга. Како сте успели да нађете равнотежу између професионалних обавеза и породичног живота?

Није све дошло одједном, али се вера, труд и рад увек исплате. Од малих ногу улажемо у то што у једном тренутку можемо назвати успехом. После завршене средње школе почела сам да радим и од тада сам потпуно самостална особа. То је тако морало бити стицајем животних околности у којима сам раније живела. То не желим својој деци, јер је претешко, али ће имати јасан пример да и тако може да се дође до жељеног циља. Сваког дана захваљујем Богу што ме је наградио да уживам у својој породичној срећи. Супруг је пун разумевања, а наше двоје дивне деце су наш највећи благослов. Само таква, испуњена љубављу и подршком највољенијих, и на сцени сам успешна.

■ Микојан Безбрадица ■

МУЗЕЈ
НАРОДНОГ
ПОЗОРИШТА
2010

ЈАНУАР 2015.

ИЗЛОЖБЕ

• ПРВА ПОСТАВКА
аутор Зорица Јанковић

• БРАНИСЛАВ НУШИЋ – УПРАВНИК НАРОДНОГ
ПОЗОРИШТА У БЕОГРАДУ (1900–1902)
аутори Мирјана Одавић и Јелица Стевановић

МОДНА РЕВИЈА
10. 1 | 19.30
СНЕЖНЕ НОЋИ

ОТВОРЕНА ВРАТА
17. 1 | 12.00

ЧИТАЛИШТЕ – ПОЗОРИШТЕ

18. 1 | 19.30

Бранислав Нушић, ПРИПОВЕТКЕ ЈЕДНОГ КАПЛАРА,
у извођењу драмског уметника Зорана Ђосића и Нине
Ђосић (обоја)

24. 1 | 20.00

монодрама СТРАХ ОД ЉУБАВИ по роману
Лепосаве Јовановић, у извођењу драмске уметнице
Соње Јауковић

29. 1 | 19.30

Милош Николић, PLAY ШИМБОРСКА,
адаптација стихова Виславе Шимборске у преводу
Бисерке Рајчић и Петра Вујичића; говори Данијела
Угреновић, драмска уметница

КОНЦЕРТ

31. 1 | 18.00

Евгенија Јеремић, сопран
Владимир Глигорић, клавир

Музеј Народног позоришта у Београду. Тел: 328 44 73

РАДОСТ ПИСАЊА

У оквиру циклуса „Читалиште-позориште“, у Музеју Народног позоришта ће 29. јануара бити изведен нови програм. Реч је о адаптацији стихова чувене полске песникиње, добитнице Нобелове награде, Виславе Шимборске, под насловом „Плау Шимборска“. Драмски писац Милош Николић је користио преводе Бисерке Рајчић и Петра Вујичића, а при адаптацији је пошао од несумњиве песникињине „радисти писања“ и запито се: „Како, дакле, играти ову Радост писања, а не показати претерану радост у самој игри?“ и одговорио: „Мислим да је најбоље радовати се игри исто онако како се и Шимборска радује писању...“ Радост писања, кроз радост игре, дочараће глумица Народног позоришта, Данијела Угреновић.

Ј. С.

In memoriam

Зоран Раичевић (1951–2014)

Зоран Раичевић је био мој старији колега још из студентских дана кога смо ми „клинци“, „прваци“ већ првих дана препознали као једног од ретких старијих студената који хоће да ти помогне и посаветује те. Петнаестак година после, срели смо се на истом послу у Народног позоришту. И овде је брижни Зоран био тај који ми је међу првима пружио пријатељску руку. Тих, ненаметљив, дискретан, опрезан и помало затворен, а увек спреман да помогне и посаветује те... Волео је позориште и изузетно много читао. Понекад ми се чинило да је изашао из неке Чеховљеве драме, а понекад из романа Достојевског... Пожртвовано је бринуо о ближњима, пријатељима, колегама... чини ми се толико да је заборављао да се понекад побрине и за самог себе... Зато је, вероватно, прерано и отишао...

Молина Удовички Фотез, драматург

У СУСРЕТ ПРЕМИЈЕРНОЈ ОБНОВИ

Поново Салома

Испирисан новозаветним јеванђељима по Марку (VI, 22) и по Матеју (XIV, 6), Флоберовом причом „Ирод“ (по којој је Масне компоновао оперу „Иродијада“) и сликама Гистава

стимима Владимира Жедринског, а у насловној улози је наступила Бахрија Нури Хацић; ова библијска прича је на сцени Народнoг позоришта доживела и балетску верзију, такође на Штраусову музику, у кореографији и режији Мире Сањине која је и тумачила насловни

Бруно Климек, костимограф Ута Винкелсен, уз уметнике Народнoг позоришта – сценографа Александра Златовића и асистента редитеља Ивану Драгутиновић.

У насловној улози је наступила гошћа, Клери Барта, а остале улоге су тумачили: Ханс-Дитер Бадер

Ана Рупчић као Салома

Мороа, Вајлд је своју једину једночинку, „Салома“, написао 1891. на француском језику. Следеће године су у лондонском Палас театру почеле припреме са славном Саром Бернар у насловној улози, али британски цензор забрањује извођење драме, јер у Британији није било дозвољено приказивање комада са библијским личностима. Комад је у оригиналу игран 1896. у Паризу у режији и продукцији Лиње-Поа...

Опера „Салома“ Рихарда Штрауса заснована на овој Вајлдовој драми (текст је превео и прилагодио за оперски либрето Хедвиг Лахман) већ на праизведби у Дрездену 9. јануара 1905. доживљава велики успех. Иако су неки „Салому“ сматрали богохулном и опсценом, она је тријумфовала на свим великим оперским сценама, осим у Бечу, где је цензор забранио Густаву Малеру да је постави. Штраусова опера, која се и данас чешће изводи него драмски оригинал, за кратко време је освојила светске сцене: Вроцлав, Келн и Берлин (1906), Њујорк, Брисел, Париз и Беч (1907), Лондон (1910)... а свега четири године после премијере, 1908, од прихода које му је донела „Салома“ Штраус је саградио вилу у Гармишу, у Баварији.

На сцени Народнoг позоришта Вајлдова „Салома“ је први пут приказана 4. јуна 1909, у преводу Хаима Давича и режији Љубе Станојевића; Штраусова 25. новембра 1931 – либрето је превео Станислав Бинички, дириговао је Иван Брезовшек, режирао Јосип Кулунџић, играно је у декору и ко-

Вечерас, 27. децембра 2014, љубитељи оперске уметности ће на Великој сцени видети премијерну обнову Штраусове „Саломе“, коју диригује маестро Стефан Шрајбер. У сценографији и костимима (које је обновила Катарина Грчић Николић) из 2003, представу режијски обнавља и адаптира Ивана Драгутиновић Маричић, а уз Оркестар Оперe наступају солисти Ана Рупчић (Салома), Миодраг Д. Јовановић (Јован), Дарко Ђорђевић (Ирод), Александра Ангелов (Иродијада), Александар Дојковић (Наработ), Татјана Митић (Паж), Борис Бабик, Иван Дебељак, Марко Живковић, Игор Матвејев и Предраг Глигорић (пет Јевреја), Павле Жарков и Милан Просен (Први и Други Назарен), Михаило Шљивић и Гаврило Рабреновић (Први и Други војник), Александар Пауновић (Странац).

лик, премијера балета „Салома“ је била 25. јуна 1952.

Штраусову „Салому“ Опера Народнoг позоришта је поново премијерно поставила тек 19. јануара 2003, у копродукцији са Фондом „Ђурђевка Чакаревић“. Ауторски тим су чинили махом гости – диригент Стефан Шрајбер, редитељ

к.г. (Ирод), Леандра Оверман к.г. (Иродијада), Миодраг Д. Јовановић и Горан Глигорић (Јован), Радивоје Симић и Александар Дојковић (Наработ), Оливера Дукић и Тамара Никезић (Паж). Пет Јевреја су тумачили Борис Бабик, Љубодраг Беговић, Дарко Ђорђевић, Игор Матвејев и Свето Кастратовић, Првог и Другог Назарена – Бранислав Косанић и Милан Просен. У улогама Првог војника и Странаца су се смењивали Горан Крнета и Александар Тасић, Другог војника је тумачио Александар Стаматовић, а улогу Роба Стево Јовићевић. Те сезоне представа је играна три пута, да би, са изменама у подели и под управом маестра Јоханеса Харнајта, поново била на репертоару 2005/06. и 2007/08, када је на гостовању у Италији одиграна по два пута у Teatro sociale у Ровигу и Teatro Aligieri у Равени.

Поред поменутих, улоге су тумачили: Ана Рупчић и гошће Маруза Ксуни и Елена Берера (Салома), гост Јулијус Бест (Ирод), Јелена Влаховић и Александра Ангелов (Иродијада), Александар Стаматовић (Јован), Љубомир Поповић и Светислав Стојановић к.г. (Наработ), Жељка Здјелар, Татјана Митић и гошћа Џин Ду (Паж), Првог војника је тумачио и Небојша Бабић, док су улогу Другог војника певали Гаврило Рабреновић и гост Филип Мајерхефер.

„Салома“ у режији Бруна Климека је приказана укупно 12 пута, пред нешто више од 6000 гледалаца.

■ Јелица Стевановић ■

ИНТЕРВЈУ | НАТАША ЈОВИЋ ТРИВИЋ

Публици се дај

Улогом Ацучене у Вердијевом „Трубадуру“, првакиња Оперe Народнoг позоришта Наташа Јовић Тривић је 20. децембра прославила две деценије уметничког рада. Својим раскошним мецосопраном и овога пута је одушевила све љубитеље оперске уметности који су је на крају представе, заједно са колегама из ансамбла, поздравили бурним аплаузом.

У Националном театру је дебитовала као члан Оперског студија 24. децембра 1994, улогом Треће даме у Моцартовој „Чаробној фрули“. Три године касније, прво је добила Похвалу Народнoг позоришта за улогу Сметона у Долицетијевој опери „Ана Болен“, а одмах потом и стални ангажман. У међувремену је на матичној сцени остварила низ значајних улога као што су Кармен, Олга („Евгеније Оњегин“), Фенена („Набуко“), Мадалена („Риголето“), Шарлота („Вертер“), Амнерис („Аида“), Улрика („Бал под маскама“), Сузуки („Мадам Батерфлај“), Кнегиња де Бујон („Адријана Лекуврер“)...

Јубилеји су, између осталог, повод да се „подвуче црта“ и сгледају досадашњи резултати. Да ли сте задовољни оним што сте на уметничком плану постигли у последње две деценије?

На овај јубилеј гледам управо тако: осврт на досадашњи и смерница за будући рад. Веома сам задовољна што сам ишла кроз каријеру постепено, сигурно, без великих трзавица и у сталној узлазној путањи. Понекад је тешко одржати стабилност, али могу поносно да кажем да сам, за сада, успела у томе без обзира на разне околности.

Дипломирали сте, а потом и магистрирали на ФМУ у Београду, у класи проф. Радмиле Бакочевић. Шта Вас је усмерило ка музици?

Музику учим од своје шесте године и просто се подразумевало да то наставим. Било је само питање да ли клавир или певање, али само певање подразумева много веће могућности за испољавање креативности, већи изазов и шире подручје израза, па сам се тако определила. Ове године сам уписала докторске студије на Факултету музичке уметности јер сматрам да је непрестано образовање изузетно важно за напредак и у професији и у животу.

Колико вам је значајно што, и током школовања а и касније, за педагога имате врхунског стручњака и уметника као што је госпођа Бакочевић?

Она је мој професор, али и моја друга мајка. Њена огромна каријера које, чини се, наша средина још увек није довољно свесна, фантастичан је путоказ како би уметник требало да непрестано „ради на себи“. Од самог почетка је поштвала моју личност и независност, па и кад сам избегавала часове да бих сама пронашла решење, она је то разумела и стрпљиво чекала да се „дозовем памети“. Никада није била нервозна у раду и увек је имала безгранично времена кад ми је требало, јер је била и остала велика, прошла је кроз разне ситуације па је зато имала разумевања за све.

Уметница сте раскошног талента. Колико се у уметности постиже талентом а колико радом?

Хвала на комплименту! Захвална сам за таленат који ми је Бог дао и све време се трудим да се са страхопоштовањем односим према томе. Имам обавезу да тај таленат негујем, да га непрестано развијам и да га делим са другима. На технику гледам као на занат који је неопходан да бисте изразили све што желите. Како сазревате, ваше жеље и знање расту, па самим тим и потреба за усавршавањем технике.

На сцени сте веома креативни и изражајни, интонативно беспрекорно сигурни. Како успевате да одржите глас нетакнутим?

Радом! Имала сам срећу да сам у току учења и каријере могла да радим са великим мајсторима и знацима. Поред моје професорке, морам да истакнем рад са маестром Младеном Јагуштом, са којим сам много радила вокално-инструментална дела. Од њега сам научила колико је важно детаљно и комплексно приступати сваком раду и бити без компромиса у томе. Певач се мора понашати као спортиста, вежбати, спавати, имати велику дисциплину.

Стиче се утисак да припадате оним уметницима који пазе шта певају и пажљиво бирају репертоар. Да ли сте понекад пожелели да направите неки „излет“?

Нисам пожелела ништа што није за мене, јер толико пре-

КО ТО ТАМО ПЕВА – 10 ГОДИНА ОД ПРЕМИЈЕРЕ И 150. ПРЕДСТАВА

ем несебично

је певала први пут и свих ових година се нисам осећала сасвим слободно у улози Ацучене. Иако сам имала дивне успехе у Софији, Букурешту и код нас, ја сам била незадовољна и константно сам тражила оно „нешто“ што ми недостаје. Тек прошле сезоне сам осетила да је то – зрелост. Зато ми је симболично да том улогом обележим јубилеј.

Основни покретач Ацучене је освета. Њена прича, заправо, личи на грчку трагедију. Шта вам је било посебно инспиративно док сте је спремали?

Ацучена је пре свега вокално захтевна и сматра се једном од најтежих улога мецосопранског репертоара. Са друге стране, врло је компликован лик. Драмагуршки цео „Трубадур“ није баш сретно решен, па је самим тим Ацучену тешко одредити. Њен лик се креће између лудости и трезвености, освете и мајчинске љубави која опет није љубав према њеном детету него према замени коју је одгајила, а само она то зна, користи га као оружје освете а ипак жели да га заштити, па онда та страшна траума мајке на ломачи и бацања детета у ватру... Врло запетљано и тешко да се јасно одигра како би сваки

гледалац могао схватити њену причу. Велики је изазов отпевати тако тешку улогу и у гласу направити све разлике у њеним емоцијама, направити баланс између глуме и певања да једно не буде на штету другог, не преглумити а донети јак израз који показује сва њена психичка стања.

Колико сте задовољни односом публике и критике према Вашем уметничком раду?

Увек сам добијала добре критике и надам се да ће тако и остати. Што се тиче публике – ја сам ту ради и због ње. Од самог почетка певам за публику, искрено и несебично се дајем, а то публика зна, осећа и враћа ми стоструко више. Сви смо ми ту због оперске уметности коју волимо и та размена добре енергије између нас је храна која нас одржава у свим временима.

■ Микојан Безбрадица ■

Два јубилеја луде вожње

Пре десет година, 22. децембра 2004, десило се балетско чудо звано „Ко то тамо пева“. Сопствену музику из истоименог култног Шијановог филма је за потребе балетске представе прекомпоновао и докомпозовао Војислав Воки Костић, а остатак ауторског тима су чинили гости из Загребца: кореограф и редитељ Сташа Зуровац, његов асистент Оља Јовановић Зуровац, костимограф Катарина Радошевић Галић и сценограф Жорж Драушник. Репетитор је била Паша Мусић, дизајн тона потписује Слободан Марковић, а тонску режију Милисав Тодоровић.

црпи инспирацију из природног геста и има вулканску сценску енергију. Има и голи таленат, онај коме нису потребни скупи костими и тоне декора, али не може без раскошних играча које непогрешиво бира“ (Марија Јанковић); „За Народно позориште несумњив и значајан успех, а за нас у гледалишту истинско узбуђење. И значајан догађај“ (Петар Волк); „Аплаузи, скандирање и повици похвале трајали су око пола сата“ (С. Поповић)... Као ретко кад, критика је била гласна и једногласна.

Уследила су велика званична признања: Награда „Димитрије Парлић“ Удружења балетских

су особеног савременог играчког израза извођачи представе ‘Ко то тамо пева’ поклонили су публици несвакидашње, упечатљиве креације, којима су не само обележили позитивно протеклу позоришну годину, већ су после дугог раздобља остварили балетску представу која ће нашу уметничку игру на најбољи начин репрезентовати и код нас и у свету“.

А тако је и било. Поред бројних гостовања у земљи (у Руми, Чачку, Ужицу, Крушевцу, Панчеву, Обреновцу, Нишу, Крагујевцу, Ваљево, Пожаревцу... као и на отварању Универзијаде у Београду, 2009), представа је гостовала и у Македо-

На премијери је у главној женској улози наступила Далија Именић, партнер јој је био Милан Рус, остале путнике у аутобусу су тумачили Александар Илић, Денис Касаткин, Дејан Коларов, Никица Крлуч, Душко Михаиловић, Горан Станић, Михајло Стефановић. Током протекле деценије у главној женској улози су наступале и Ана Павловић и Сања Нинковић, а у мушким (аутобус) и Јован Веселиновић, Јовица Бегојевић, Милош Маријан, Милош Кеџман, Божин Павловски, Игор Пастор, Алекса Јелић, Балинт Раушер и Лојд Печи.

После премијере театролог и критичар Јован Ђирилов констатује да је Воки Костић кореографу пружио „ремек-дело које одише мешавином заноса и ироније“, а загревачка штампа оцењује: „Изведба читавог балетног ансамбла НП-а изврсно је уиграна те подједнако увјерљива и у грубој гротески и у њежној лирици и заслужује сваку похвалу“ (Бранимир Пофук). Београдски критичари одушевљено препоручују: „Као и филм, и овај балет ће вас насмејати“ Зуровац је „духовит, силовит, кореограф који

Тог 22. децембра 2004, после ко зна колико година, изгледало је да је Београд поново био главни град оне Југославије... Балет је, као никад до сада, постао културна тема број један (Ивана Милановић)

уметника Србије (солистима за уметничку интерпретацију), Награде Народног позоришта (за најбољу представу у сезони и Милану Русу), Светојованско признање Народног позоришта (ансамблу представе), Награда града Београда за музичко и музичко-сценско стваралаштво за 2004. (ауторском тиму и балетском ансамблу)... У образложењу потоне, између осталог, стоји: „Сви они, и солисти и чланови балетског кора, играли су уједначено као ретко када и то са дисциплином, срчаном и узаврелим темпераментом, захукталним ритмом, искреном, позитивном, плесном енергијом и емотивним ангажманом, који прелази рампу. У томе изузетно лексички захтевном и физички снажном пле-

нији (Скопље), у Црној Гори (Град театар Будва), Канади (Торонто, Отава), Италији (Рим), на Фестивалу „Ибероамерикано“ у Боготи, Колумбија 2005. (пет представа), на Данима српске културе у Египту 2010. (две представе у каирској Опери и једна у александријској), Бањалуци, Темишвару, на Балетфесту у Сарајеву 2013, а поменимо и наступе на домаћим фестивалима, БИТЕФ 2005. и Мокрањчеви дани у Неготину исте године.

Поводом гостовања у Египту, М. Шеховић извештава у Позоришним новинама бр. 47: „представа ‘Ко то тамо пева’ свуда где се појави лако осваја публику... гледаоци су нашим играчима, понеки стојећи, дуго плескали, у ритму Костићеве музике за плес и оног рефрена којем дланови публике тешко одолевају. А плескали су сви, и стари и млади, и даме у европском и оне у традиционалном исламском оделу, политичари, дипломате, и играчи и неиграчи у публици...“.

Десет година, 150 представа, пред више од 70.000 гледалаца.

Честитамо!

■ Јелица Стевановић ■

Међу многим саветима које ми је дала професорка Бакочевећ, на којима сам јој бескрајно захвална, најважније ми је што ме је научила да будем чврсто на земљи и увек самокритична. Успех лако може да пољуља младог човека, а то води ка стагнацији и неминовном пропадању.

дивне музике и сјајних улога има у мецосопранском репертоару, да не верујем ни да ћу то све стићи да отпевам.

Јубилеј сте прославили улогом Ацучене у Вердијевом „Трубадуру“, његовом првом делу у којем мецосопран има главну ролу. Зашто сте изабрали баш ту оперу?

Била сам премлада када сам

ЛУБИЛЕЈ У ОПЕРИ

Три деценије „Батерфлај“ у режији Миладиновића

Популарна опера Ђакома Пучинија „Мадам Батерфлај“, за коју су либрето, према истоименој драми Џ. Лонга и Д. Беласкоа написали Л. Илика и Ђ. Ђакоза, у режији Дејана Миладиновића, премијерно је изведена 14. децембра 1984. За диригентским пултом је био Николај Жличар, либрето је певан у преводу Хусније Куртовића и Константина Винавера, а ауторски тим су чинили и сценограф Милета Лесковац и костимограф Светлана Чкоњевић. Улогу Ђо-Ђо Сан је тумачила Радмила Смиљанић, улогу Сузуки Бреда Калеф, Ф.Б. Пинкертон гост из Загреб, Крунослав Цигој, Кет Пинкертон је била Светлана Бојчевић, Шарплес Горан Глигорић, Горо је био Јово Релин; Владимир Јовановић је тумачио улогу Јамадорија, Душан Јанковић Ујака Бонзу, а Тома Јовановић Краљевског комесара. Представа је припремана у две поделе, па су на репризи, 19. децембра, наступили: Вера Виткај Ковач, гошћа из Новог Сада (Ђо-Ђо Сан), Дубравка Зубовић (Сузуки), Миливој Петровић (Ф.Б.Пинкертон), Љубица Живковић (Кет Пинкертон), Велизар Максимовић (Јамадори), Томислав Рено (Комесар). Остатак поделе био је непромењен.

Критика је после премијере констатовала да је редитељски концепт био „усредсређен на што чистија решења, на истицање суштинских вредности дела, садржаних пре свега у самој музици... Редукован на најбитније елементе

радње и односа, био је то поступак који је камерним средствима истицао унутрашња збивања у ликовима“. Остало је забележено и: „визуелној лепоти сцене... остварене редукованим елементима јапанске куће и цвећа које је ефектном игром светла смењивало дан и ноћ (звезде), допринела је и нежна палета одабраних нијанси јапанског кимона у женским костимима“.

Највише пажње критика је посветила носиоцу вокално и глумачки врло захтевне насловне роле. Задатку који је редитељ ставио пред протагонисте је „најбоље одговорила, у глумачком и певачком смислу, изврсна Радмила Смиљанић. Својим лепо обојеним, лирским сопраном, она је музикално вајала ову велику и певачки сложену ролу, осећајући богатство и могућност израза у Пучинијевој музици... она је извајала лик који се од детиње раздраганости развио до трагичке античке хероине која на жртвеник своје љубави ставља и дете“. Загребачки критичар констатује да је она у овој улози остварила „још једну врхунску креацију у свом богатом опусу оперних ликова и поуздано је међу ријетким

Пучинијева „Мадам Батерфлај“ је била прва премијера новоформираног ансамбла Опере Народног позоришта, 11. фебруара 1920. и од тада је непрекидно на репертоару. У редитељској поставци Дејана Миладиновића, ова чувена „трагедија једне Јапанке“, 24. децембра је својим 99. извођењем прославила 30. рођендан. На јубиларној представи Оркестром, Хором и солистима Опере је дириговала Зорица Митев Војновић, а улоге су тумачили: Јасмина Трумбеташ Петровић (Ђо-Ђо Сан), Вишња Радосав (Сузуки), Светлана Несторов (Кет Пинкертон), Дејан Максимовић (Пинкертон), Владимир Андрић (Шарплес), Данило Стошић (Горо), Павле Жарков (Краљевски комесар), Александар Стаматовић (Бонзо), Вук Зекић (Јамадори).

сопранима на нашим сценама које сада могу савладати тако сложену и тешку ролу“. На премијери јој је, према оценама критике, равноправан партнер био Крунослав Цигој, гост из Загреб. Његов Пинкертон „открио је, београдској публици мало познатог, сјајног и певачки раскошног драмског тенора чији је глас са лакоћом обухватао простор и пуноћом и музикалношћу“. Бреда Калеф је у улози Сузуки „такође одговорила сценским захтевима у потпуности и била као трећи протагонист запажена“.

Током протекле три деценије, ова поставка Дејана Миладиновића је одиграна 99 пута пред више од 35000 гледалаца, на матичној сцени али и на гостовањима у Крагујевцу, Пожаревцу, Нишу, Шапцу, Смедереву, Ужицу, Чачку, Трстенику, Зајечару, те на Кипру, где је одиграна два пута, у децембру 2001.

Наведимо још неке од бројних уметника који су допринели завидно дугом сценском трајању ове представе: за диригентским пултом су били и Душан Миладиновић, Зорица Митев Војновић, Бојан Суђић, Дејан Савић; у насловној улози су наступале и наше прима-

доне Радмила Бакочевић, Гордана Јевтовић, Вишња Павловић Дракулић, Вјера Микић Мирановић, Јасмина Трумбеташ Петровић, Сузана Шуваковић Савић; у улози Пинкертон београдска публика је видела и Предрага Протића, Јанка Синадиновића, Дејана Максимовића, Александра Дојковића, Николу Китановског; у улози Сузуки су наступале и Олга Савовић, Илона Кантор, Наташа Јовић Тривић, Жељка Здјелар, Дубравка Филиповић; у улози Шарплеса Зоран Александрић, Миодраг Д. Јовановић, Владимир Андрић, Горан Глигорић; улогу Кет Пинкертон су тумачиле и Олга Савовић, Јасмина Радаковић, Дубравка Михаљевић, Драгана Радивојевић, Сузана Шуваковић Савић, Оливера Дукић, Александра Стаменковић, Тања Андријић, Татјана Митић, Светлана Несторов; улогу Гораа су тумачили и Игор Матвејев, Јанко Синадиновић, Александар Дојковић, Дарко Ђорђевић, Данило Стошић; Јамадорија је највише пута одиграо Велизар Максимовић, а касније и Владимир Андрић, Миодраг Матић, Драгољуб Бајић, рано преминули Предраг Милановић, те Љубодраг Беговић и Вук Зекић; у улози ујака Бонзе су наступали и Небојша Маричић, Миодраг Мика Јовановић, Јован Милић, Александар Стаматовић, Небојша Бабић, Стефан Павловић и Михаило Шљивић; Краљевског Комесара су тумачили и Оливер Њего, Велизар Максимовић, Бранислав Косанић, Павле Жарков...

■ Јелица Стевановић ■

НА ИЗМАКУ ГОДИНЕ ЛУБИЛЕЈА БРАНИСЛАВА НУШИЋА

Нушићев одлазак са места управника

Упркос несумњивим успесима које је остварио на челу Националног театра за свега годину и по од постављења (о чему смо детаљно писали у Позоришним новинама бр. 81), нови министар просвете, Љуба Ковачевић, 14. јануара 1902. одлучује да смени Нушића са места управника и нуди му да остане на месту драматурга. Нушић се два дана касније захваљује на овој понуди, писмом које се чува у Архиву Србије (АС, МПС, Ф-II -93/1902) и које овде, уз напомену да му је молба услишена, у целисти преносимо:

„Господине министре, знајући за Вашу намеру да поставите управитеља Народног позоришта под којим би ја и даље остао драматург,

ја сам имао част изјавити Вам пре петнаест дана отворено, јасно и чадно, да ми је у таквом случају немогуће остати у служби у истом надлештву у коме

сам годину и по дана био шеф.

Ја сам Вам тада, господине министре, навео пуно разлога са којих је то незгодно и за мене и за онога који буде дошао за управника. Но сем тих разлога ја сам Вам нарочито навео и нагласио да би такав поступак према мени био и морална и материјална казна. Материјална стога што се тиме мени одузима 80 динара месечно, а морално стога што сам ја годину и по дана у Народног позоришту вршио четири дужности и са највећим их напорима савлађивао, сада пак, а за награду, упућен сам да будем млађи и потчињен.

Све ове разлоге, господине министре, Ви сте и сами увидели и признали ми

Протекле године обељавали смо 150 година од рођења нашег великог комедиографа Бранислава Нушића. Позоришне новине су тим поводом донеле низ текстова који знаменитог уметника осветљавају из мање познатих аспеката. У закључници овог серијала чланака, ево приче о његовом одласку са позиције управника Народног позоришта.

их лично и дали том приликом реч да нећете учинити ту неправду да останем млађи у истоме заводу у коме сам био старешина. Указом

Вашим, пак, под данашњим, Ви ту реч нисте испунили и мене сте поставили у положај из кога ми је једини излаз пензија за коју ми је част овим поднети Вам молбу.

Како је, међутим, досадашњи мој положај једини био у коме сам ја могао да се посветим нарочитој врсти мога књижевног рада – драми, и како ја на томе послу мислим и даље да останем, а не могу веровати да сте Ви вољни да у мени и књижевника убијете, то част ми је изјавити Вам да је мени немогуће примити ма какву другу службу и поновити своју молбу да ме изволите ставити у пензију.

Изволите, господине министре, примити уверење мога особито поштовања,

Бранислав Ђ. Нушић“
Приредила Ј. С.

ЛИЧНОСТИ БЕОГРАДСКОГ БАЛЕТА (47) / ПИШЕ МИЛИЦА ЗАЈЦЕВ

ФЕЉТОН

Ана Павловић: Игра чини музику ВИДЉИВОМ

Ана Павловић (1973), првакиња београдског Балета, завршила је Балетску школу „Лујо Давичо“ у Београду 1991. у класи педагога Иванке Лукатели. Још као ученица је играла главну улогу у II чину „Бајадере“ (Сени) са балетским ансамблом Народног позоришта. Затим је годину дана била ангажована у Опери у Грацу, а од 1993. је члан београдског Балета. Звање

прве солисткиње добија 1998, следеће године је промовисана у примабалерину.

Љубав према балетској професији је постепено усвајала, а потпуно тек онда, како сама изјављује, када је у очима оних који су посматрали њену игру видела сјај.

У току каријере, Ана је радила са познатим педагозима Кљавином, Мајером, Патеом, Хиљко, а била је сасвим млада кад је упознала велику уметницу Галину Уланову, која је својим саветима и својом личношћу озарила таленат наше будуће првакиње.

На сцени Народног позоришта Ана Павловић је одиграла готово све главне улоге у класичним и неокласичним балетима, и успешно сарађивала са бројним кореографима. Први балет постављен за њу, „Жена“, кореографи-

сала је Лидија Пилипенко, танани сензибилитет Викторије у балету „Доктор Цекил и мистер Хајд“ по-

дарила је кореографској машти Владимира Логунова, а рад на улози Констанце у представи „Амадеус“ (Мадленианум) са Ренатом

Занелом памти по експериментисању и сталној жељи да се играчки лик што упечатљивије профилира.

О припреми улога Ана Павловић каже: „Креирам улоге као што јувелир бруси дијаманте. Рад на новој улози ми даје велики подстицај и надахнуће као уметници. Истражујем и стављам себе у позицију лика који треба да одигра. Када ме улога толико ‘ухвати’, добијем идеје чак и у сну. То је обично показатељ да ми се улога свидела и да ће крајњи резултат бити успешан“.

Дуетна игра је за Ану врхунац балетске представе. Са прваком Денисом Касаткином је стасавала у уметничком смислу, разумели су се, и у игри имали много лепих тренутака, које памте и они и публика. Доцније је играла са млађим партнером, прваком Јованом Веселиновићем. Остаје незабораван њихов лирски дует у балету „Франческа

да Римини“ у кореографији Љубинке и Петра Добријевића. Таква спонтани играчки излив осећања вајан беспрекорном игром, уз дубоко упечатљиве трагичне нијансе, остаје за незаборав у историји наше уметничке игре.

Игру Ана доживљава увек као отелотворење музике и мисли да они који не могу да чују, управо кроз уметнички покрет могу да „виде“ музику.

Ана је добитница најзначајнијих награда – „Димитрије Парлић“ за изузетну уметничку и техничку интерпретацију у сезони 2008/09, „Златни беоцуг“ за допринос култури града Београда 2010, „Терпсихора“ за своју целокупну дотадашњу уметничку каријеру 2012.

У тој сјајној каријери, посебно се издваја гостовање Ане Павловић на Гала концерту у Паризу 2009. године, под називом „Звезде 21. века“, где је наступила уз највећа имена данашње балетске уметности. На то је веома поносна, а и њена публика.

(наставиће се)

Балетски критичар и историчар Милица Зајцев, ауторка фељтона о балетским играчима Народног позоришта који објављујемо већ скоро шест година, добитник је Сребрњака Народног позоришта. Признање за предану и драгоцену сарадњу са Позоришним новинама уручено јој је на прослави Дана Народног позоришта, 22. новембра.

ЕРИХ ДЕКЕР (6) / ПИШЕ МИРЈАНА ОДАВИЋ

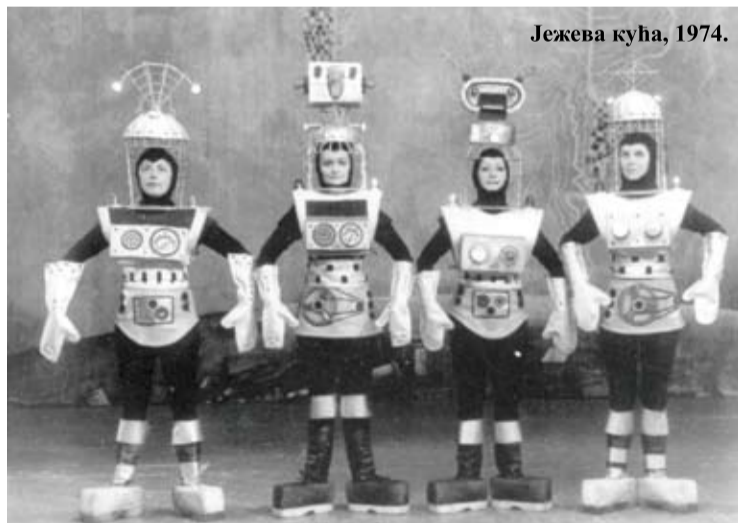
ФЕЉТОН

Сценограф експерименталне сцене

Прва представа у Народног позоришту у Београду за коју је Декер осмислио сценографију био је водвиљ Жоржа Фејдоа „Дамма из Максима“, дипломска представа студената IV године Академије за позориште, филм, радио и ТВ, у режији професора Миленка Маричића и костимима Љиљане Драговић. Премијера је била 5. јуна 1972. на тек отвореној експерименталној сцени, Театар „Круг 101“. Неколико дана касније, на Великој сцени, изведена је представа Оперског студија Народног позоришта и Музичке академије, у режији Слободана Турлакова, са диригентом Предрагом Милошевићем, такође у сценографији Ериха Декера.

Две године касније, потписује се, заједно са Љиљаном Драговић, као аутор костима за музичку басну Златана Вауде „Јежева кућа“. Реч је о познатој басни Бранка Топића, за коју је либрето написао Јован Алексић, режирао Јован Путник, а сценографију начинио Владимир Маренић. Премијера је била 13. априла 1974. Позоришна критика је веома позитивно оценила колективно настојање да се на овај начин опера приближи стварном и савременом интересо-

вању најмлађих гледалаца. Посебно признање добила је техничка беспрекорност компликованих семафорских уређаја на роботима и другим машинама, јер судар два света, добра и зла, градитељ-

ског и уништавајућег, смештен је у „свемирски“ амбијент, међу роботе, ласере: „Доминацији ликовног и визуелног над музичким, слушним елементом, допринели су и маштовити костими Љиљане Драговић и Ериха Декера“, бележи критика.

Исте године, Декер је радио сценографију за камерну једночину оперу „Препирка са тангом“ Рафаела де Банфилда, коју је режирао Слободан Турлаков, дириговао

Станко Шепић, а костиме осмислила Божана Јовановић. Премијерно извођење је било 26. маја, на сцени Круга 101, у потпуности адекватној за либрето Карла Терона који говори о духовном шкрипцу „рас-

ходоване“ оперске звезде. Сценографско решење Ериха Декера са много сликарских и декоративних елемената који указују на славну прошлост бивше субрете, додатно је доприносило психолошкој потки комада.

Крајем седамдесетих година, Декер креира сценографије за неколико представа за сцену Театра „Круг 101“: „Знакови поред пута“ Ива Андрића, у драматизацији Свете Лукића и режији Пре-

драга Динуловића (премијера 26. децембра 1978); монодрама „О штетности дувана“, настала према текстовима Антона Павловича Чехова које је приредио Зоран Божовић, у режији Градимира Мирковића (премијера 8. марта 1979); драма „За опело у ред молим“ београдског новинара

Милана Митића, коју је режирао Велимир Митровић, а костиме урадила Светлана Анђелковић (премијера 17. децембра 1979). Са својим старим познатиком и

колегом, Петром Пашићем, почетком 1981. ствара сценографију за Доницетијеву оперу „Лучија од Ламермура“, којом је дириговао Ангел Шурев, а режирао Дејан Миладиновић.

Као прву премијеру у сезони 1981/82, а поводом прославе 40-годишњице револуције, Народно позориште је на својој Сцени у Земуну приказало „Црвени шал“ Антонија Исаковића, у драматизацији самог аутора, режији Градимира Мирковића, сценографији Ериха Декера и костимима Љиљане Орлић. Комплетна представа (као и многе те сезоне) окарактерисана је као промашај, почевши од драматизације, преко режије, до декора и костима. Декору је замерено да је „стилизован без рафинмана и елганције и са наглашеном штедљивошћу у коришћењу материјалних средстава“ (Петар Марјановић, Политика, 26. октобар 1981), да у сећању остаје само црна позадина и грање које ниче из неба. Међутим, у овом случају је од негативне критике много интересантнија чињеница да је сценографија за овакву, „партизанску“ представу, поверена – једном Немцу. Изненађењу ту није крај...

(наставиће се)

Почетком '70-их година, Народно позориште оснива јединствену организацију под именом Позоришна комуна, са циљем успостављања специфичне симбиозе између театра и радних организација, односно између културе и радника. Међу бројним акцијама које је Комуна покренула било је и оснивање „Круга 101“, камерне сцене Народног позоришта експерименталног карактера – гледалиште је било формирано у прстен који је опкољавао простор за игру.

ВЕЛИКА СЦЕНА

ЈАНУАР 2015.

четвртак 19.30 ГОСПОЂА МИНИСТАРКА комедија Бранислава Нушића 08	петак 19.30 ПОКОЈНИК / 50-та представа комедија Бранислава Нушића 09	субота 19.30 СЕВИЉСКИ БЕРБЕРИН опера Ђоакина Росинија 10	недеља 19.30 ПУТ У ДАМАСК драма Аугуста Стриндберга 11	понедељак 19.30 ДЕРВИШ И СМРТ Б.М.Михиз / Е.Савин, по роману Меше Селимовића 12	уторак 20.00 НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ 13	среда 18.00 КОНЦЕРТ САБОРНЕ ЦРКВЕ 14	
четвртак 19.30 МАЈКА ХРАБРОСТ И ЊЕНА ДЕЦА драма Бертолта Брехта 15	петак 19.30 ИЗБИРАЧИЦА комедија Косте Трифковића 16	субота 19.30 БОЕМИ опера Ђакома Пучинија 17	недеља 12.00 КАВАЛЕРИЈА РУСТИКАНА опера Петра Маскањија 18	недеља 19.30 ВЕЛИКА ДРАМА драма Синише Ковачевића 18	понедељак 19.30 БАЈАДЕРА балет Лудвига Минкуса 19	уторак 19.30 АНТИГОНА трагедија Софокла 20	среда 19.00 КАРМЕН опера Жоржа Бизеа 21
четвртак 19.30 КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског 22	петак 19.30 ДАМА С КАМЕЛИЈАМА мелодрама Александра Диме Сина 23	субота 12.00 ТРАВИЈАТА / откупљено опера Ђузепе Вердија 24	недеља 19.30 НАРОДНИ ПОСЛАНИК комедија Бранислава Нушића 25	уторак 20.00 СВЕТОСАВСКА АКАДЕМИЈА у организацији Министарства просвете, науке и технолошког развоја 27	среда 19.30 ТОСКА опера Ђакома Пучинија 28	четвртак 19.30 КО ТО ТАМО ПЕВА балет на музику Војислава Вокија Костића 29	петак 19.30 ПУТ У ДАМАСК драма Аугуста Стриндберга 30
субота 19.30 НАБУКО опера Ђузепе Вердија 31	недеља 19.30 МИЗАНТРОП комедија Ж. Б. П. Молијера 01	понедељак 19.30 ХЕНРИ ШЕСТИ драма Вилијама Шекспира 02	уторак 19.30 СРПСКА ТРИЛОГИЈА М. и С. Никачевић / С. Милановић, по роману Стевана Јаковљевића 03	среда 19.30 МЕЛАНХОЛИЧНИ СНОВИ ГРОФА САВЕ ВЛАДИСЛАВИЋА / ПРЕМИЈЕРА опера Светислава Божића 04	четвртак 19.30 КРЦКО ОРАШЧИЋ балет П. И. Чајковског 05		

СЦЕНА „РАША ПЛАОВИЋ“

четвртак 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ комедија Ерика Е. Шмита 08	петак 20.30 НЕСПОРАЗУМ драма Алберта Камија 09	субота 20.30 НАШИ СИНОВИ драма Војислава Јовановића Марамбоа 10	недеља 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића 11	понедељак 20.30 БИЗАРНО црна комедија Жељка Хубача 12	среда 20.30 ЖЕНИДБА комедија Николаја В. Гогоља 14	
петак 20.30 МАЛИ БРАЧНИ ЗЛОЧИНИ комедија Ерика Е. Шмита 16	субота 20.30 ВЕЧЕ МЛАДИХ КОРЕОГРАФА / ПРЕМИЈЕРА Дејан Коларов ЂЕЛАВА ПЕВАЧИЦА / Ђорђе Макаревић ОНИ 17	недеља 20.30 ВЕЧЕ МЛАДИХ КОРЕОГРАФА Дејан Коларов ЂЕЛАВА ПЕВАЧИЦА / Ђорђе Макаревић ОНИ 18	понедељак 20.30 КОД ВЕЧИТЕ СЛАВИНЕ драма Момчила Настасијевића 19	уторак 20.30 ЗАГОНЕТНЕ ВАРИЈАЦИЈЕ драма Ерика Е. Шмита 20	среда 20.30 ЗЛИ ДУСИ Т.М.Ригонат, по роману Ф.М. Достојевског 21	
четвртак 20.30 ЖЕНСКИ ОРКЕСТАР комедија Жана Ануја 22	петак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 23	субота 20.30 ХАСАНАГИНИЦА драма Љубомира Симовића 24	недеља 20.30 СОЛУНЦИ ГОВОРЕ документарна драма Антонија Ђурића, гостујућа представа 25	понедељак 20.30 СТАКЛЕНА МЕНАЖЕРИЈА драма Тенесија Вилијамса 26	уторак 20.30 ВАЖНО ЈЕ ЗВАТИ СЕ ЕРНЕСТ комедија Оскара Вајлда 27	среда 20.30 БИЗАРНО црна комедија Жељка Хубача 28
четвртак 20.30 ЛАЖА И ПАРАЛАЖА комедија Јована Стерије Поповића 29	петак 20.30 ХЕДА ГАБЛЕР драма Хенрика Ибзена 30	субота 20.30 КЊИГА ДРУГА драма Бранислава Нушића 31	недеља 20.30 ЗЛИ ДУСИ Т.М.Ригонат, по роману Ф.М. Достојевског 01	понедељак 20.30 ХЕДА ГАБЛЕР драма Хенрика Ибзена 02	уторак 20.30 ЗАГОНЕТНЕ ВАРИЈАЦИЈЕ драма Ерика Е. Шмита 03	

ДОГАЂАЈИ У ЈАНУАРУ

- 09.01. **ПОКОЈНИК / 50-та представа**, комедија Бранислава Нушића, Велика сцена
13.01. **НОВОГОДИШЊИ ГАЛА КОНЦЕРТ**, у 20 часова, Велика сцена
14.01. **КОНЦЕРТ САБОРНЕ ЦРКВЕ**, у 18 часова, Велика сцена
17.01. **ВЕЧЕ МЛАДИХ КОРЕОГРАФА / ПРЕМИЈЕРА**, Дејан Коларов, ЂЕЛАВА ПЕВАЧИЦА / Ђорђе Макаревић, ОНИ, Сцена „Раша Плаовић“
19.01. **БАЈАДЕРА**, балет Лудвига Минкуса, гостује првак Националне опере Украјине „Т. Шевченко“ Денис Недак, Велика сцена
20.01. **СВЕТИ ЈОВАН**, слава Народног позоришта, у 12 часова, пробна сала V спрат
27.01. **СВЕТОСАВСКА АКАДЕМИЈА**, у организацији Министарства просвете, науке и технолошког развоја, у 20 часова, Велика сцена
04.02. **МЕЛАНХОЛИЧНИ СНОВИ ГРОФА САВЕ ВЛАДИСЛАВИЋА / ПРЕМИЈЕРА**, опера Светислава Божића, Велика сцена

ГОСТОВАЊА У ЈАНУАРУ

- 22.01. **КОВАЧИ** | Студентски град
27. и 28.01. **ХЕНРИ ШЕСТИ** | Фестивал Фаџир, Техеран, Иран

САВА ЦЕНТАР

- 16.01. **КРЦКО ОРАШЧИЋ** | наступају прваци Националне опере Украјине „Т. Шевченко“, Наталиа Мацак у улози Маше и Денис Недак у улози Крцка Орашчића у 19.30 часова

Радно време благајне:
сваког дана од 11 до 15 и од 17 сати до почетка представе.
Недељом од 17 сати до почетка представе.

НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ ЗАДРЖАВА ПРАВО ИЗМЕНЕ РЕПЕРТОАРА

Телефон благајне: 2620-946
Телефон за групне посете: 2626-566

www.narodnpozoriste.rs ONLINE ПРОДАЈА УЛАЗНИЦА

Издавачка делатност Народног позоришта у Београду

За издавача Дејан Савић, в. д. управника | Главни уредник Позоришних новина Жељко Хубач | Заменик главног уредника Јелица Стевановић | Редакција: Микојан Безбрадица, Бранкица Кнежевић, Драган Стевовић | Сарадници: Милица Зајцев, Мирјана Одавић, Вања Косанић, Молина Удовички Фотез, Марија Кнежевић | Техничка редакција: арт директор и графички дизајнер Јован Тарбук, графички дизајнер Јелена Ратковић | Коришћене фотографије архива Народног позоришта, МПУС и личних архива | Припрема и дизајн Народно позориште у Београду | Народно позориште у Београду, Француска 3, 11000 Београд | Маркетинг 2622-180